

Хубан. А в подножието на Змийница ще се таи конницата на Сокач. Или не. Тука. При изворите на Мала река. Това ще бъде нашата изненада. А тука – той сложи пръста си на рида Бял камък – тука ще се скрият в гората леките пешаци на Драгота.

– Отлично – визкликна Радул – тогава вече аз мога спокойно да дебна с моите конници в подножието на Кайряка! Гдето сме сега. А техните пешаци на катепан Дан ще се спотайват в долината на Гидиклийска. Малко сме наистина, ала изненадата ще бъде нашата сила. Те не могат да знаят колцина са тия, които внезапно изникват от всички страни и нападат.

– А ние умеем да нападаме... – пошъпна севастократорът.

– Това е нашата надежда – каза Асен – Силата на духа, дързостта, презрението към смъртта, желанието да победим, или да загинем...

– Знак за нападение ще бъде даден, когато войската на Комнен почне да преминава Гидиклийска. Нашите войски при Змийница и в долината на реката, ще нападнат първата половина, която е минала реката. А тия, които са на Бели камък и Мала река, ще нападнат остатъка, когато преминава Мала. Тъй чрез двете реки, ще ги разделим на три части.

– Да имаме повече пешаци можехме да сложим засада и в селото – каза Драгота.

– Добре. Тогава ти раздели хората си на две – каза царят. – Половината на Бели камък и половината в селото. Важното е да разкъсваме, колкото можем повече голямото им ядро и да ги бием по части...

– Колко ли часа път може да има между Мала река и Гидиклийска – каза Александър – я повикайте пак онова момче да го разпитаме за най-бързото време, в което могат да се вземат тия разстояния.

Бърз страж изчезна в посока на лагера. След малко се върна с тревожно лице.

– Момчето го няма.

Александър нагрои веджи. Тревога избухна в сивите му очи. Устата му стана зла.